

॥११८॥ १९॥ २०॥ २१॥ २२॥ २३॥ ॥ पावनानोपवनाच्चिना वनाशानो अम्भक्षाणो ॥२४॥ २५॥ २६॥ २७॥ २८॥ २९॥ ३०॥ ३१॥ ३२॥ ३३॥ दुर्विज्ञेयः शाल्वतोपि शानुम
 डाक्यः दुराधारः शास्त्रात् ज्ञानोपि मनसि धर्तुमशक्यः दुराबाधः क्षियमाणोपिलयविशेषादि विज्ञेयैः संकटः यतो दुरंतकः दुष्टानि अंतकानि बोधकानि यस्मिन् विघ्नाभावोपि दुर्गोष्ठः दि
 पित्राहं यज्ञकाले हि नीतो ज्ञाति कुलं महत् ॥ तत्र साक्षरं ते देवी दिव्यांगोः स्मरं नंदिनी ॥१८॥ तस्याहं तत्पयः पीत्वारमेतद्य मृतोपमं ॥ ज्ञात्वा क्षीरगुणां
 श्रेव उपलभ्य हि संभवं ॥१९॥ स च पिष्टरसस्तातन मे प्रीति सुपावहत् ॥ ततो ह मद्रुवं बाल्या ज्जननी मात्मनस्तदा ॥२०॥ मे दंक्षीरो ह न मातये न्वं मे
 दत्तवत्यसि ॥ ततो माम ब्रवीन्माता दुःखशो कसमं विना ॥२१॥ पुत्रस्नेहात्पि ख्यज्यमूर्ध्नि चाद्रायमाधव ॥ कुतः क्षीरो दत्तं वत्स मुनीनां भावितात्म
 नां ॥२२॥ वने निवसतां नित्यं कंदमूलफलाच्चिनां ॥ आस्थितानां नदीं दिव्यां बालस्वित्त्वे निवे वितो ॥२३॥ कुतः क्षीरं वनस्थानां मुनीनां गिरिवा
 सिनां ॥ पावनानां बनाशानां वनाश्रमं निवासिनां ॥२४॥ ग्राम्याहारं निवृत्तानां मागण्य फलभोजिनां ॥ नास्ति पुत्रपयोरण्ये स्मरभीगोत्रवर्जिते ॥
 नदीगह्वरशैलेषु तीर्थेषु विविधेषु च ॥ तपसा जप्य नित्यानां जिवोनः परमा गतिः ॥२६॥ अप्रसाद्य विरूपाक्षं वरदं स्थाणुमव्ययं ॥ कुतः क्षीरो दत्तं
 वत्स स्मरानि वसना निच ॥२७॥ तं प्रपद्य सदा वत्स सर्वभोवं न शंकरं ॥ तत्प्रसादाच्च कामेभ्यः फलं प्राप्स्यसि पुत्रक ॥२८॥ जनन्यास्तद्वत् श्रुत्वा तदा
 प्रभृति शत्रुहन् ॥ प्रांजलिः प्रणतो भूत्वा इदं वामचोदयं ॥२९॥ कोयमंबं महादेवः सकथं च प्रसीदति ॥ कुत्र वा वसते देवो दृष्टव्यो वा कथं च न ३०
 तुष्यते वा कथं शर्वोरूपं तस्य च कीदृशं ॥ कथं ज्ञेयः प्रसन्नो वा दर्शयेज्जननीमम ॥३१॥ एवमुक्त्वा तदा कृष्ण माता मे स्मृतवत्सला ॥ मूर्धन्या द्वाय
 गोविंदस बाष्पाकुललोचना ॥३२॥ प्रमार्जंती च गत्राणि मर्मैव मे मधुसूदन ॥ देव्यमालं व्यजननी इदमाह स्फुरोत्तम ॥३३॥ अंबोवाच
 दुर्विज्ञेयो महादेवो दुराधारो दुरंतकः ॥ दुराबाधश्च दुर्गोष्ठो दुर्दृश्योऽद्य कृतात्मभिः ॥३४॥ यस्य रूपं पाण्यनेकानि प्रवदंति मनीषिणः ॥ स्थानानि
 च विचित्राणि प्रसादाश्चाप्यनेकज्ञाः ॥३५॥ को हितत्वे न ते ह देवैः शस्यं चरितं शम्भं ॥ कृतवान्या निरूपाणि देवदेवः पुरा किल ॥ क्रीडते च तथा शर्वः प्र
 सीदति यथा च वै ॥३६॥ हृदि स्थः सर्वभूतानां विश्वरूपो महेश्वरः ॥ भक्तानामनुकंपार्थं दर्शनं च यथाश्रुतं ॥३७॥ मुनीनां ब्रुवतां दिव्य मीशान च
 रितं शम्भं ॥ कृतवान्या निरूपाणि कथितानि दिवो कसे ॥३८॥

यविषयैव वश्येन परचैराग्याभावात् सत्यपि विराग्ये दुर्दृश्यः आत्मनीव प्रकृतावपि चेतसो लयस्य सं
 भवात् ॥३४॥ एवं निर्विशेषरूपस्य दुर्ज्ञेयत्वसुत्कासविशेषमेवरूपमाह यस्य रूपं पाण्यनेकानीत्यादिना ॥३५॥ ३६॥ ३७॥ दिवो कसे देवैः ॥३८॥